

hogy némi nézeteltérés támad, s a munkaszolgálatos gyermekkertvezető kisasszony most bíróvá változik át. Hiába, nagyon sokoldalúvá nevel a munkatábor.

A zöldkeresztben éppen rendelés van. A várakozók sorában ott látom az egyik munkaszolgálatost, karjai között egy kis pólyás babával. Elmondja, hogy a kisfiú édesanyja kinn van Málét kapálni, s most ő hozta el a kis Pistit a rendelésre. Már be is megy, s kisvártatva sugárzó arccal jön ki a rendelőből, s boldogan jelenti, hogy Pisti mióta az ő gondozása alatt van, harminc dekát hízott, és öt centit növekedett. „Ezt a kisasszonyt sem féltem a jövőtől. S ezt a falut sem, ahol még élnek, emlékezni fognak erre a negyvenhárom piros pöttyes kisasszonyra”, ezt a falu orvosa mondja, aki nem győz elég hálás levelet írni a főparancsnokságra, mivel ide tette a tábort. Mint meséli, tíz év alatt sem jutott volna ennyire a preventív egészségvédelem terén, ha nem lenne itt a munkatábor.

A tábortúzból fellángol a fény. megvilágítja a lányok s a vezető arcát. negyvennégy lány hallgatja a mesét, mely arról szól, hogy miként indult el nyolcszáz leány és kilencszáz fiú, hogy megépítsék tündérországot. Én hiszem, hogy sikerülni fog nekik.

Szegedi Híd (1942) december 14. oldal

573. A SzEI munkatáborokról és a népfőiskoláról

A SzEI munkatáboros nagygyűlésén az emberek a lelkesedés mögött is hitetlenkedve néztek össze, mikor Szinay altábornagy úr vagy akár Sóvágó Gábor, Fóris Ida is a munkatáborok alakító hatásáról beszélt. A szónokok azt mondták: „Megváltoztok Ti: megszeretitek a munkát, eltűnik derekatok puha imbolygása. Ficsúrokból, kényeskedő úrlányokból edzett férfiakká és áldozni tudó asszonyokká váltok. De megszeret benneteket a falu is. A falu céljáért, a földért végzett közös munka testvérré avat benneteket, ahogy a szikkadt nyári göröngyön egybeömlik munkás testetek sava.” Hitetlenkedve néztünk akkor éppúgy, mint ahogy hitetlenkedtünk akkor is, amikor a népfőiskolától a testvéri összeemelegedést várták a vezetőink. És mind a kétszer csalódtunk hitetlenkedésünkben. A népfőiskola szavaiban és a munkatáborban hullott verejték csöppjeiben a boldogabb jövő akarata izzott, és ez az akarat átmelegítette a szíveket. Ennek a két nagy, valóban népi SzEI-s megmozdulásnak ez a végső értéke. A közös munka barátságokat termelt, hitet adott nekünk is, nekik is a közeledés lehetőségében. És ennek a hitnek és a belőle fakadó akarásoknak mélyén ott szunnyad a magyar jövő.

Szegedi Híd (1942) december 15. oldal

574. A SzEI kézbevette a jegyzetkiadást

„Te, mondd, nem tudnád a jegyzetedet kölcsönadni egy pár napra? Szeretnék elkészülni, de én nem tudtam jól jegyezni, a sokszorosított jegyzet meg rosszabb a semminél!” Ilyen és hasonló párbeszédetek mindennaposak nálunk a félév végének közeledtekor. Természetes és nagyon szomorú jelenség ez, és szó nélkül nem